

(Ел Паис, 25. 6. 2011)

Америчка спољна политика за време Џорџа Буша Млађег била је без смисла. То никада није било тако евидентно као у његовој лошој одлуци да форсира признање Косова као независне републике у марту 2008. године.

Нико није доводио у питање то да је Косово нација. Његов идентитет и постојање трају вековима. Године 1912. у Косово су упале и окупирале га српске трупе, много надмоћније, у време када се рушила отоманска доминација над Балканом. Србија се држала своје колоније Косова, и између два светска рата Београд је одржао контролу над косовским становништвом. То је било мало важно у времену када се и другим нацијама бивше Југославије негирала национална независност. Са падом комунизма 1989. већина малих нација из совјетске империје стидљиво се појавила у нормалном свету. Роберт Бадингер, познати правник и бивши француски министар правде, изјавио је 1992. да се некадашња југословенска федерација распала. Али Милошевић, нови српски лидер који је напустио номинални комунизам и усвојио популистичку реторику клерикалног националсоцијализма (ехо франкистичког језика и репресије), није дозволио да Босна буде Босна, нити да Косово буде Косово.

Српски труд да се Босна повинује вољи Београда завршио је у трагедији и насиљу које је пратило опсаду Сарајева. У Сребреници, Милошевић је отишао најдаље; 8.300 Европљана је било изведено, један по један, да би били убијени рукама српских џелата. Била је то највећа страхота које се догодила на овом континенту од 1945. године.

После Дејтона, свет је мислио да је Милошевић пијан од крви. Али, не. Био је концентрисан на уништавање јасно изражене жеље косовског народа да има исти ранг као и остале нације из региона. Милошевић је одбио да преговара са лидером пацифистом Косовара и професором књижевности, Ибрахимом Руговом. Талас Косовара је отишао тражећи азил. Пошто је 1998. Милошевић уништио градове и села на западу Косова, 250 000 људи је побегло у планине да би се тамо склонило. Кратак рат из 1999. довео је до краја краљевину терора Милошевића. Али, и Косовари су такође изгубили, јер је њиховој нацији од два милиона људи (већа од неких најмањих чланова ЕУ), одбијено потпуно признање. У УН Русија је одбила да прихвати Косово као члана.

Шпанија би требало да пусти да Косово буде Косово

Пише: Денис Мек Шеин
среда, 29 јун 2011 14:40

У 2008. ситуација је била блиска кафкијанској. Уместо да сачека да се заврши руски притисак и српско јуначење, већина светских демократија је одлучила да призна Косово. Али, та објава је учињена неколико дана пре шпанских избора у марту 2008. године. То је приморало Мигела Анхела Моратиноса, министра иностраних послова Шпаније, да у Бриселу изјави да Шпанија неће признати Косово. Народна партија (орг. ПП) јасно је ставила до знања да уколико социјалистичка влада гласа у корист Косова, то ће сматрати као глас у корист разбијања Шпаније. То је било тако далеко од истине. Постоји много земаља са сепаратистичким регионима које су признале Косово. Косово је по свему нација, и Међународни суд правде је признао његову независност као легалну.

Али, дипломатска грешка да се објави признање Косова усред шпанских избора 2008. ставила је политичаре из Мадрида у тешку ситуацију. САД је требало да сачекају резултате гласања и да покушају да убеду ПСОЕ и ПП да Шпанија треба да се приклони ЕУ и НАТО у признању Косова.

Два православна члана ЕУ, Грчка и Кипар, такође су одбила да признају Косово из солидарности са Православном црквом Србије. Румунија и Словачка су имале националистичких потраживања Будимпеште у зонама где се говори мађарски у Румунији и Словачкој. Али, остатак Европе је признао Косово. Већ има 76 земаља које га подржавају, међу њима већина светских демократија. Британски министар спољних послова Вилијам Хејг прошле недеље је рекао у Доњем дому да би Србија и Косово требало да преговарају о свом уласку у ЕУ. Београд то неће учинити све док Шпанија не одустане од непризнавања Косова.

Посла хапшења Ратка Младића, *касапина из Сребренице*, до краја страшних година Милошевића доћи ће само кад Србија отвори врата уласка у ЕУ. То се неће догодити све док Београд не прихвати Косово и заврши са фикцијом да је оно део Србије. Шпанија омогућава да политичари из Београда живе у тој лажи. Зар није могуће да се ПСОЕ и ПП договоре у том аспекту од мањег значаја у спољној политици, и да учине да Шпанија призна Косово? Тако би Европа могла да започне трансформацију западног Балкана на сличан начин како је помогла Иберијском полуострву после Салазара и Франка, да би га претворила у регион мира, демократије и напретка.

(Аутор је британски лабуристички посланик и министар за Европу између 2002. и 2005. године)

Превео Бранислав Ђорђевић

Примедба преводиоца:

У тексту дословно стоји Роберт Бадингер, чиме се показује да британски посланик или не зна како се заиста зове бивши министар правде Француске, или то не зна преводилац текста са енглеског на шпански. Ма колико то изгледало мање битно, то је још један од доказа колико је велико непознавање историје и садашњости Балкана у шпанским медијима.

Иначе, више пута био сам у прилици да разговарам са г. Мигелом Анхелом Моратиносом, као и да слушам његова излагања, и ни у једном од тих случајева није поменуо шпанске изборе из 2008. у вези са питањем Косова и Метохије. Увек је став био да се у спољној политици шпанска социјалистичка влада држи међународног права и закона, да су у случају проглашења независности Косова и Метохије они прекршени, што Шпанија не може да следи. Ништа више од тога.

Исте аргументе ми је у више сусрета изнео и г. Густаво де Аристегуи, члан десне Народне партије, и изгледа будући министар иностраних послова Шпаније, уколико на наредним изборима победи његова партија. Уз то, изнео је у више излагања да је признање Косова и Метохије уједно и позив на сеператизам, што Европа не сме да прихвати.

Овај чланак је објављен у Ел Паису, наводно левим и напредим новинама, које су прве у притиску на Владу да се призна Косово и Метохија. Листа на то има свакако право, али низак ниво историјске истине у чланку, као и отворена манипулација историјским чињеницама (Косово колонија!), по мом мишљењу, нису достојни листа са амбицијама да буде информативна референца.

Чланак је објављен 25. јуна ове године, и до данас, понедељак 27. јун, нема реаговања из наше амбасаде, као што то раде друге земље (Кипар, Израел...) када су предмет неистиног информисања. На основу искуства може се рећи да тог реаговања неће ни бити, јер ово најалост није први случај да је наша земља овако представљена шпанској

Шпанија би требало да пусти да Косово буде Косово

Пише: Денис Мек Шеин
среда, 29 јун 2011 14:40

јавности, а да се наша амбасада и не огласи.